మానస మయూరి

– కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'**హమ్ హై రాహి ప్యార్ కే** హమ్ సె కుఛ్ న బోలియే' హమ్ చేసింది శిల్ప.

'బాగా గుర్తుపట్టారే?' అన్నాడు శరత్ నవ్వుతూ.

'చాలా గొప్ప పాట. అప్పుడు కళాకారులు సినిమాను జీవితానికి దర్పణంగా భావించి జీవిత సత్యాలను పాటలలో ప్రతిబింబించేవారు. ఇప్పుడు పాటలలో జీవితం లేదు, సత్యం లేదు. అందుకేనేమో ఇప్పటి పాటలు విని మెచ్చుకుని మరిచిపోతాం. అప్పటి పాటలు విని పరవశించి జీవితాంతం పాడుకుంటూ ఆనందాన్ని అనుభవిస్తాం' అంది శిల్ప.

నవ్వాడు శరత్ 'మీరు నా టాపిక్ ఆరంభిస్తున్నారు. ఈ విషయం మాట్లాడుతూ నేను ఒళ్ళు పై మరచిపోతాను. నేను గమనించనంత వరకూ ఆ కాలంలో కవులు సినీ సాహిత్య రచనను వృత్తిగా స్వీకరించినా వారు దాన్ని చులకన చేయలేదు. తమ కవితతో వ్యాపారం చేయలేదు. వారు సినీ సందర్భానికి, పాత్రల వ్యక్తిత్వానికి తగ్గట్టు తమ కవితను ఒదిగింప చేసి ప్రదర్శించినా తమ వ్యక్తిత్వాన్ని పాటలలో ప్రదర్శించారు. అందుకే పాట వినగానే ఈ గేయ రచయిత ఎవరో ఊహించవచ్చు. పాటను గాయకుడు పాడే విధానాన్ని బట్టి నాయికా నాయకులను ఊహించవచ్చు. బాణీని ఆర్కెస్ట్రాను బట్టి సంగీత దర్శకుడు ఎవరో చెప్పవచ్చు. ఆ కాలంవారికి అది కళాప్రదర్శన. ఈ కాలం వారికి వ్యాపారం. అదీ తేడా. దుకాణంలో ఏదో వస్తువు కొంటాం. ఉపయోగం తీరిన తరువాత మరిచిపోతాం. అదే కళావస్తువయితే భద్రంగా షోకేసులో పెట్టుకుంటాం. చూసి ఆనందిస్తాం. అదీ తేడా'ఆవేశంగా చెప్పాడు శరత్.

నవ్వింది శిల్ప 'మీలో చిన్నపిల్లవాడు సజీవంగా ఉన్నాడు' అంది.

'ఏం?' ఎర్రబడింది శరత్ ముఖం.

'మీరు మాట్లాడుతూంటే తన ఫేవరేట్ హీరోని సమర్థిస్తూ పాషనేట్‌గా వాదించే పిల్లవాడు గుర్తుకు వస్తున్నాడు' అంది.

శరత్ కూడా నవ్వేశాడు.

'నిజమే కావచ్చు. కానీ నాకు బాధ కలిగించే విషయం ఏమిటంటే పాండిత్యం అన్న పదానికి అర్థం మారిపోతోంది. అధ్యయనం, ఆలోచన, విశ్లేషణ అన్న పదాలు మరుగున పడుతున్నాయి. ఎవరికి ఎలా తోస్తే అలా మాట్లాడేయటం, అదే గొప్ప అన్నట్టు వాదించేటయం, గొంతు చించుకుని అరచి నిజాన్ని అణచి వేయటం కనిపిస్తోంది తప్ప నిలచి ఆలోచించి నిజానిజాలు విచారించే విచక్షణ అన్నది సమాజంలో కనిపించటంలేదు.'

'విచక్షణ... అంటే మనువు చెప్పిందేనా?' నవ్వుతూ అడిగింది శిల్ప.

'అలాగే అనిపిస్తోంది. విచక్షణ అనగానే 'మనువు' గుర్తొస్తున్నాడంటేనే ఎంతగా విచక్షణ రహితం అయిందో సమాజం బోధపడుతుంది. నాకు అర్థంకానిదేమిటంటే వీళ్ళు మనువాదులని తిట్టేవారికీ మనుస్మృతి తెలియదు. పడుతున్న వారికీ తెలియదు. గుడ్డివాడు గుడ్డివాడి మీద రాళ్ళు విసురుకుంటున్నట్టు విసురుకుంటున్నారు. గొంతు చించుకున్న వాడిది నిజం అంతే..'

'అందరూ ఇలాగే ఉన్నారు.' అంది శిల్ప.

శరత్ మాట్లాడలేదు. ఎందుకో శిల్ప కళ్ళల్లోకి చూశాడు. ఆమె అతడి వైపే చూస్తోంది. ఆ కళ్ళల్లో ఏదో భావం ఉంది. అది శరత్‌కి అర్థం కావటం లేదు. కానీ అతడి గొంతు పెగలటం లేదు.

ఆమెనుంచి కన్ను తిప్పుకోవాలనిపించటంలేదు. ఆమె వైపే చూస్తూండటం సభ్యంగా అనిపించటంలేదు.

ఆమె కూడా అతడివైపే చూస్తోంది. ఆమె మనసులో చిత్రమైన సంచలనం కలుగుతోంది. ఆమెకీ అర్థంకావటంలేదు. కానీ అతడితో వీలయినంతకాలం గడపాలనిపిస్తోంది ఆమెకు.

శరత్‌కు కూడా ఆమె వైపు చూస్తూ, వీలయినంత సేపు అలాగే ఉండాలని ఉంది.

వెయిటర్ తెచ్చి బిల్లు పెట్టాడు.

వెంటనే రియాక్టయింది శిల్ప బిల్లు డబ్బులు ఇచ్చింది. 'నెక్స్ట్ టైమ్ మీరు ఇవ్వండి' అంది.

'మళ్ళీ ఎప్పుడు?' అడిగాడు శరత్.

'త్వరలోనే' అంది శిల్ప లేస్తూ.

'అమ్మా మా సినిమా గురించి పేపర్లో వచ్చింది' ప్రశాంతికి పేపర్‌లో చూపించాడు సుమంత్.

'ఏదీ' సంతోషంగా చూసింది ప్రశాంతి.

'నువ్వు లేవేమిటి ఫోటోలో?' అడిగింది నిరాశగా.

'అదంతే అమ్మా. అంతా చేసేది నేనే కానీ పెట్టుబడి పెట్టిన వాళ్ళు ఫోటోలో కనబడితే వాళ్ళకి ఆనందం. వాళ్ళ ఆనందమే మాకు ఆనందం. నా పేరు రాశారు చూడు.'

'సహాయకుడిగా రాశారు' అంది ప్రశాంతి.

'అవునమ్మా.. పెట్టుబడులు పెద్ద పేరును చూసి వస్తాయి. నేను ఇంకా అన్‌ప్రూవ్డ్ టాలెంట్ కదమ్మా. అసలు సినిమా ప్రపంచమే వేరమ్మా. ఇప్పుడు పేరు వచ్చిన వాళ్ళు ఎందరో చిన్న చిన్న పనులు చేస్తూ, ఎన్నో ఏళ్ళు అలా అందరి విశ్వాసాన్ని చూరగొని అవకాశాలు సాధించినవారు. అందినవకాశాన్ని ఉపయోగించుకుని పెద్ద స్టార్లయ్యారు. మేము చాలా అదృష్టవంతులం. మాకు పెద్ద కష్టాలు పడకుండా సినిమా తీసే అవకాశం వచ్చింది. దీనికి మా ఫ్రెండ్స్ చాలా కష్టపడ్డారు. అందుకని వాళ్ళుకూడా ఫోటోలో ఉన్నారు. నేను కేవలం పని ద్వారానే ఉపయోగపడుతున్నాను. డబ్బు సహాయం లేదు. అందుకని నేను క్రిందనే ఉన్నాను'

సుమంత్ ఇస్తున్న వివరణ వింటుంటే శరత్‌కి జరుగుతున్నది అర్థమవుతున్నది. సుమంత్‌ని పక్కకు నెడుతున్నారని తెలుస్తోంది. కొన్నాళ్ళకి ప్రాజెక్టు నుంచి సుమంత్‌ని బయటకు నెడతారు. అప్పుడు ఆ దెబ్బకి సుమంత్ ఎలా తట్టుకుంటాడా అని ఆలోచిస్తున్నాడు శరత్.

సుమంత్ బయటకు వెళ్ళబోతూంటే పిలిచాడు శరత్.

'ఏదీ, మీ ప్రెస్‌క్లిప్పింగ్ మాకు చూపించవా?' అడిగాడు.

అయిష్టంగా పేపర్ శరత్‌కి అందించాడు సుమంత్.

'నువ్వు డబ్బులేమీ పెట్టలేదా?' అడిగాడు శరత్.

'నువ్విస్తే కదా?' విసురుగా అన్నాడు సుమంత్.

'నువ్వడిగావా? ' తిరిగి అడిగాడు శరత్.

'నేను అడిగినా ఇస్తారు? మీరు డబ్బులివ్వరు లెక్చరిస్తారు. అందుకని నేను పెట్టుబడి పెట్టలేదు. అందుకే నాకు వాళ్ళు ప్రాధాన్యం ఇవ్వలేదు.'

'సుమంత్.. నువ్వింకా చిన్నపిల్లవాడివి. ఈ ప్రపంచరీతి నీకు తెలియదు. ఇక్కడ ఎదుటివాడిని మోసం చేయటం గొప్ప. ఒకవేళ ఈ ప్రాజెక్టు నుంచి నిన్ను తొలగిస్తే నువ్వేమీ బాధపడకు. ఇదే జీవితం కాదు. నా ఫ్రెండు అవసరమైతే రిఫరెన్సులు..'

'నా గురించి మీరు బాధపడకండి. నా బ్రతుకు నేను చూసుకోగలను. నా వ్యవహారాల్లో మీరు జోక్యం చేసుకోకండి చాలు' విసురుగా అని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు సుమంత్.

'శుభం పలకమంటే ఏదో అన్నాడట. అలా ఇంకా వాళ్ళ సినిమా స్టార్ట్ కానేలేదు. అప్పుడే, వాడిని బయటకు గెంటేయటం గురించి మీరు మాట్లాడితే ఎలా?' అరిచింది ప్రశాంతి.

శరత్ మాట్లాడలేదు. టేప్ ఆన్ చేశాడు.

'ఏయ్ దిల్ హై ముష్కిల్ జీనా యహా

జర హట్‌కె, జర బచ్‌కే యేహై బొంబయ్ మెరి జాన్ '

జాగ్రత్తలు చెప్తున్నాడు రఫీ. ఒకప్పుడు అది బొంబాయికి వర్తించేవి. ఇప్పుడు మొత్తం ప్రపంచానికి వర్తిస్తుంది అనుకున్నాడు శరత్.

'మధు వాళ్ళబ్బాయి ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడట.'

ఆఫీసంతా అందరూ అదే చర్చిస్తున్నారు.

ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడన్న విషయం అందరూ నిర్ధారణగా చెప్తున్నా, ఎందుకో ఎవరూ చెప్పలేకపోతున్నారు. కొందరు మధు ఇంటికి వెళ్ళివచ్చారు. 'ఫ్యానుకి వేలాడి ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు' అని వారు చెప్తున్నారు. ఫీజు కట్టటం విషయంలో తేడా రావటం వల్ల మధుతో కలసి కాలేజీకి తాను వెళ్ళటం గుర్తుకు వచ్చింది శరత్‌కు.

అంతలోనే ఏమైంది?

'విఫల ప్రేమట?' ఎవరో చెప్పారు.

'ప్రొఫెసర్‌తో ఏదో గొడవ వస్తే ఫెయిల్ చేశారట' ఇంకెవరో అన్నారు.

'లేదు.. ఎవరో కులం ఆధారంగా తిట్టారట. వాళ్ళతో తగువులాడేడని సస్పెండ్ చేస్తే భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడట.'

'ఈ ఆత్మహత్య ఆధారంగా కాలేజీలో గొడవలు జరుగుతున్నాయట. శవాన్ని ఇంటివాళ్ళకి ఇవ్వకుండా విద్యార్థులు దాచి పెట్టారట' ఇంకెవరో అన్నారు. వింటున్న శరత్ మనస్సు విడిపోయింది.

ఎందుకని యువతలో నిరాశ ఇంతగా హద్దులు దాటుతోంది? ఆత్మహత్య మహాపాపం అన్న భావన అడుగంటి, ఆత్మహత్యచేసుకున్న వాడి ఆధారంగా ఎవరికి వారు లబ్ధి పొందాలన్న ఆత్రం ఎందుకు పెరుగుతోంది? తన చుట్టూ వున్న వారి మాటలు వినలేక దూరంగా నడిచాడు శరత్. ఆఫీస్ పార్క్ పచ్చగా కళకళలాడుతోంది. చెట్లపైన చిలుకలు కువకువమంటూ ఒక కొమ్మపై నుంచి మరో కొమ్మపైకి దూకుతున్నాయి. ఉడతలు పరుగులిడుతున్నాయి.

ఎంత అందం ఉందీ ప్రపంచంలో. ఏరోజుకారోజు అవే విషయాలు, అవే దృశ్యాలు ఎంతో భిన్నంగా, ఎంతో వైవిధ్యంగా కనిపిస్తాయి. ఎందుకని వీటిని చూసి ఆనందించలేకపోతున్నారు మనుషులు?

జీవితం అయాచితంగా లభించే అద్భుతమైన వరం. దాన్లో కష్టాలు, సుఖాలు, ఆనందాలు, అవమానాలు, ఆశలు, నిరాశలు అన్నీ కలగలసిన వరం అది. దాన్ని అనుభవించాలి. కష్టం కలిగితే భోరున ఏడవాలి. సుఖం కలిగితే విపరీతంగా ఆనందించాలి. ఏడుపు వచ్చిన సమయంలో ఏడుస్తూ రాబోయే నవ్వు గురించి ఆలోచించాలి. నవ్వే సమయంలో రాబోయే ఏడ్పును గుర్తుంచుకుని మరింతగా నవ్వాలి. అంతేకానీ, అమూల్యమైన జీవితాన్ని, కారణం ఏదైనా పారేసుకుంటారా? బ్రతికి ఉంటే పోరాటం సాగించవచ్చు. మార్పు వైపు అడుగులు వేయవచ్చు, ఏదీ లేకున్న తరువాత తరాన్ని లేక ఆదర్శాలకు అనుగుణంగా తీర్చిదిద్దవద్దు. అదేమీ లేకుండా ఆత్మహత్య చేసుకుంటే అన్నీ అంతం అయిపోతాయి తలుపుకు తాళం వేసినట్టు.

ఎందుకని ఆత్మహత్యను గ్లోరిఫై చేస్తున్నారు మనుషులు? ఎందుకని ఆత్మహత్య చేసుకుని చచ్చినవాడు 'అమర్ రహే' అని అరుస్తూ ఆత్మహత్య చేసుకోమని పదిమందికి ఊపునిస్తున్నారు?

ఆలోచిస్తున్న శరత్ మదిలో ఓ ఆలోచన మెరుపులా మెరిసింది. ఇలా ప్రాణత్యాగం చేసిన వారిని గ్లోరిఫై చేయటం వల్ల ఇతరులు తమ ప్రాణాలను లెక్కచేయకుండా అమూల్యమైన జీవితాన్ని పారేసుకుంటారనా, మహాత్మాగాంధీ, దేశం కోసం ఉరిని కౌగిలించుకున్న భగత్ సింగ్‌ను సమర్థించలేదు?

భగత్‌సింగ్ ధైర్యంగా ఉరిని కౌగిలించుకున్నాడు. కానీ అతనే బ్రతికి వుంటే, ఇంకెన్ని వీరోచితమైన పోరాటాలు సాగించి వుండేవాడు? ఎంత జీవితం అతని ఎదురుగా వుండేది?

అమూల్యమైన జీవితాన్ని పారేసుకోవటం ఫేషన్ కావద్దనేనా మహాత్మాగాంధీ భగత్‌సింగ్‌ను సమర్థించలేదు?

అది గ్రహించక ఈనాడు సమాజం ఆత్మహత్యలను గ్లోరిఫై చేసి, ఆత్మాహుతులను హీరోలు చేసి యువతను ఆత్మహత్యలవైపు తరుముతోందా? ఆలోచిస్తున్న శరత్ పక్కన అలికిడి అవటంతో తిరిగి చూశాడు.

'బాస్ రమ్మంటున్నాడు' చెప్పాడు ప్యూన్.

'ఎందుకు పిలిచాడో?' అని ఆలోచిస్తూ ఆవైపు వెళ్ళాడు శరత్.

గదిలో అడుగుపెట్టి బాస్ ముఖం చూడగానే అతడు ఎందుకు పిలిచాడో అర్థమయింది శరత్.

బాస్ ముఖంలో విషాదం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

శరత్ కూచోగానే, రెడ్‌లైట్ వేశాడు బాస్. తమని డిస్టర్బ్ చేయవద్దని సూచన అది.

హఠాత్తుగా ఏడుపు ఆరంభించాడు అతడు.

కంగారు పడ్డాడు శరత్. 'ఏమైంది?' అడిగాడు.

ఎప్పుడూ గంభీరంగా వుండి, పని తప్ప మరొకటి పట్టని ఈయన ఇలా హృదయవిదారకంగా ఏడవటం జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాడు శరత్.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments